

Arrest

nr. 286 243 van 16 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. TYTGAT
Sint-Kristoffelsstraat 34 / 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 31 januari 2023 en verzoekt op 2 februari 2023 om internationale bescherming.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 6 januari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

Op 6 februari 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 7 februari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Oostenrijk op grond van de artikelen 3.2 en 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Dit verzoek wordt niet binnen de door artikel 25 (1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn beantwoord. Op 22 februari 2023 stemmen de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening via een TACIT-agreement toe tot de terugname.

Op 27 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die de volgende dag ter kennis wordt gebracht van verzoeker, en waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die
verklaart te heten(1):
naam: E(...)
voornaam: G(...) I(...)
geboortedatum: (...)1983
geboorteplaats: Amla
nationaliteit: Afghanistan
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer, (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 02.02.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen origineel reis- of identiteitsdocument voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 06.01.2023.

De betrokkene werd op 06.02.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij religieus huwelijk te zijn en vier kinderen te hebben. Zijn familie woont in Afghanistan. Verder stelde hij een broer, F(...) Z(...), geboren op (...)1987 en erkend in België. Hij heeft geen familie in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan twee weken na de val verlaten te hebben. Hij doorreisde via Pakistan naar Iran. Na een verblijf van een maand vertrok hij naar Turkije. Een jaar later doorreisde hij via Bulgarije naar Servië.

Twee maanden later doorreisde hij via Hongarije naar Oostenrijk. Hij is de dag zelf vertrokken naar Zwitserland.

Daarna ging hij naar Frankrijk en ging twee dagen later naar België. Hij kwam aan op 31.01.2023 in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 06.02.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat zijn broer in België woont. Hij had van hem gehoord dat België een goed land is en dat ze de asielzoekers op een veel betere manier behandelen. Hij uitte geen specifiek bezwaar tegen Oostenrijk en verkiest om in België te blijven bij zijn broer.

Op 07.02.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Op 22.02.2023 stemden de Oostenrijkse instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACIT-agreement toe.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Oostenrijk antwoordde niet op ons verzoek d.d. 07.02.2023 en werd derhalve op basis van een in Verordening 604/2013 vastgesteld criterium nl. artikel 25(2) verantwoordelijk voor de behandeling van het in België door de betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk aan Oostenrijk toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

De betrokkene verklaarde geen verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk ingediend te hebben, maar hij heeft er wel zijn vingerafdrukken gegeven. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar hier is gekomen op aanraden van zijn broer. Hij zei dat het een goed land is en dat de asielzoekers hier op een veel betere manier behandeld worden. Hierbij merken we op dat deze argumenten een persoonlijke keuze van de betrokkene betreft. In dat verband herhalen we dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Bovendien wensen we te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene haalde aan dat ze de asielzoekers in België op een veel betere manier behandelen dan in Oostenrijk. De betrokkene gaf geen concrete aanwijzingen waarom dit het geval zou zijn. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Oostenrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Oostenrijkse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien

van vluchtelingen zou steunen en dat de Oostenrijkse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Oostenrijkse grondgebied verblijven.

De betrokkene haalde aan een broer die erkend is in België te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Dit heeft tot gevolg dat bovenvermelde artikels niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvende broer. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33; *A.S. v Switzerland* n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : "The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see *F.N. v. the United Kingdom* (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013)".

De betrokkene had geen verdere uitspraken van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek d.d. 07.02.2023 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Doordat Oostenrijk naliet te antwoorden hebben we geen informatie betreffende de fase waarin de procedure van de betrokkene zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk.

Indien het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing zullen de Oostenrijkse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Oostenrijk. In geval het verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing zal de betrokkene de mogelijkheid krijgen tot het indienen van een volgend verzoek en tot het aanbrengen van nieuwe elementen.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We wensen te verwijzen naar geactualiseerde AIDA-rapport van 25 april 2022 over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2020 update”), dat in het kader van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” in 2021 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk (“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria.”, pagina 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (“Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system.”, pagina 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen (“Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures.”, pagina 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (“The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.”, pagina 88).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die

informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang ("The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours.", pagina 114). Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering ("Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance.", pagina 114). Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen ("If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.", pagina 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres." pagina 105).

We bevestigen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."

Diezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, waartegen verzoeker op 6 maart 2023 een beroep indient bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Het verzoekschrift wordt op 10 maart ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en de maatregel van vrijheidsberoving wordt gehandhaafd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet, hetgeen *in casu* op 10 maart 2023 is geschied.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de

Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat in de nota niet wordt betwist maar integendeel bevestigd door de verwerende partij, is voldoende aangetoond. Repatriëring is blijkens het administratief dossier overigens reeds voorzien op 29 maart 2023.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending

van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker levert in zijn verzoekschrift, vooraleer hij zijn middelen aanvoert, enkele punten van inhoudelijke kritiek op bepaalde overwegingen uit de bestreden beslissing:

“In de motivering lezen we:

(...)

Terwijl de verzoeker verplicht was zijn vingerafdrukken te laten nemen in Oostenrijk doch stelt dat hij nooit de erkenning van de status van vluchteling heeft aangevraagd in Oostenrijk en steeds de bedoeling had het gezin van zijn broer op te zoeken in België.

(...)

Terwijl,

De verzoeker en zijn broer, de heer F.Z. samen opgroeiden, met hun andere broers, in hetzelfde gezin van hun ouders, de heer en mevrouw A.K. als de Verzoeker.

Meerdere van die broers vervulden belangrijke functies in de vorige administraties.

Zowel de verzoeker als zijn broer, de heer F.Z., verzoeken schriftelijk om de behandeling van het Verzoek om Internationale Bescherming in België in toepassing van artikel 9 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad.

De verwerende partij motiveert:

(...)

Terwijl,

De verzoekende partij door de Oostenrijkse uitvoerders van het politieel gezag hardhandig werd aangepakt toen hij eerst weigerde hun bevelen, zoals het laten afnemen van vingerafdrukken weigerde en hen nadien te volgen.

Niet kan verwacht worden van een vluchteling dat hij het bewijs levert van het gebrek aan opvangmogelijkheden van het land waarnaar zijn uitlevering gepland wordt, des te meer daar de verwerende partij zeer bewust is van deze toestand en zeer goed weet dat Oostenrijk, die niet geantwoord heeft op het verzoek tot terugneming, bij de Europese instanties tussenkomt om hulp te vragen om aan deze schrijnende situatie te verhelpen.

Terwijl de verwerende partij duidelijk aangeeft zich zeer goed bewust te zijn van de moeilijke situatie in Oostenrijk.”

3.3.2.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), samen met artikel 27 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Tegen de weigering van de verwerende partij om de asielaanvraag over te maken aan het CGVS staat, in overeenstemming met, een effectief beroep open is in recht en in feite waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich opnieuw inhoudelijk buigt over de asielaanvraag. De verzoeker maakt bij huidig verzoekschrift tijdig gebruik van dit recht.

De uitvoering van de betwiste beslissing zou in strijd zou zijn met non-refoulement beginsel en met artikel 3 EVRM.

Het beroep tegen de weigeringbeslissing schorst het bevel om het grondgebied te verlaten.

Men kan niet verwachten van een persoon die zich vluchteling verklaart, rekening houdend met het declaratoir karakter van het vluchtelingenschap, gedurende het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vrijwillig terugkeert, gezien de uitspraak nog moet volgen.

Het artikel 1 van de Vreemdelingenwet stelt vast dat ‘illegaal verblijf’ de aanwezigheid is op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een asielzoeker met een asielberoep bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt hier niet aan, gelet op de opschortende werking van zijn hoger beroep.

De ‘beslissing tot verwijdering’ is de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

Een asielzoeker is pas illegaal op het grondgebied indien hij niet meer beschermd wordt door de schorsende werking van het hoger beroep dat hij heeft aangetekend tegen de betwiste weigeringbeslissing. Dus pas dan kan een beslissing tot verwijdering genomen worden.

Rechtspraak van de Raad van State (arrest nr. 206.948) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 66.328 tot 66.332) stelden dat een asielzoeker belang heeft bij het indienen van een verzoek tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is, mutatis mutandis, ook het geval bij hoger beroep tegen een beslissing bijlage 26quater.

De minister of zijn gemachtigde was niet verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten in het geval van een beslissing van verwijzing naar een andere staat. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", dat de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het land te verlaten. Het risico op sancties in hun land van herkomst, na een ten onrechte verwijzingsbeslissing dat nog moet onderzocht worden in het kader van het hoger beroep dat door de verzoeker werd ingesteld, samen genomen met het non-refoulementprincipe uit de Conventie van Genève, verhindert dat een bevel om het grongebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van de verzoeker.

Men kan zulk een bevel volgens de Raad van State niet afleveren indien het in strijd zou zijn met enkele verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 3 EVRM.

Gezien hoger beroep met volle rechtsmacht voorzien is in artikel 27 van de verordening "Dublin III" nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, is na de weigeringbeslissing van de verwerende partij, waarbij de grond van de betwiste beslissing opnieuw wordt onderzocht, kan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV) steeds een risico inhouden op terugkeer naar het herkomstland waar men een gevaar loopt.

De uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij zou de verzoeker, die met huidig verzoekschrift, tijdig en regelmatig naar vorm bij de bevoegde instanties hoger beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de verwerende partij, verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens te vertrekken naar het aangeduide land, zonder het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen af te wachten, waardoor de opschortende werking van dit hoger beroep zou worden teniet gedaan.

Ook andere rechten zoals huisvesting, steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op tewerkstelling na een bepaalde tijd, Rechten gekoppeld aan een attest van immatriculatie komen door de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, in het gedrang.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.3.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

"Doordat de minister of zijn gemachtigde niet was verplicht tot het onmiddellijk afleveren van een Bevel om het Grondgebied te verlaten, wanneer artikel 27 van de verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 een recht op effectief hoger beroep, in feite en in rechten, waarborgt, die de verzoeker in België mag uitoefenen en door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoeker dat recht tot effectief hoger beroep onmogelijk kan uitoefenen;

Dat wanneer de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten zonder vermelding van een termijn, de deugdelijke uitoefening van dit recht onmogelijk wordt gemaakt. Deze maatregel kan niet genomen worden in weerwil van andere internationale verdragen.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissingen van 27 februari 2023 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de verordening van het Europees parlement en van de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013, de verwerende partij een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 (2) van de verordening van het Europees parlement en van de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van de ingeroepen grond tot verplichting om teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten, de verzoeker er mocht op vertrouwen dat hij op het grondgebied mocht blijven zolang geen uitspraak werd gedaan over zijn Verzoek om Internationale Bescherming.

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Uit het bovenvermelde duidelijk blijkt dat de schade in geval van ongewettigde verplichting om onmiddellijk te worden verwezen naar Oostenrijk - waar de verzoeker verklaart nooit een asielaanvraag te hebben ingediend - die het gevolg zou zijn van een onmiddellijke uitvoering van de betwiste beslissingen, onherstelbaar zou zijn en niet kan gecompenseerd worden door een financiële schadevergoeding.

Ook indien het bevel niet onmiddellijk wordt uitgevoerd bevindt de verzoeker zich in een onzekere situatie en verliest hij een aantal rechten, zoals het recht op een arbeidskaart, het recht op hulp van het OCMW, het recht op opleiding tot integratie.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.3.2.4. De door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3.2.5. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.3.2.8. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)"

Artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening, dat handelt over de beantwoording van een terugnameverzoek, luidt als volgt:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Verzoeker erkent dat zijn vingerafdrukken in Oostenrijk werden afgenomen, maar ontkent ten stelligste in Oostenrijk om internationale bescherming te hebben verzocht, grief die hij tijdens de administratieve procedure overigens reeds aanvoerde. De Raad merkt op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt uit de stukken waarover de verwerende partij beschikt – met name het document ‘EURODAC SEARCH RESULT’ van 2 februari 2023 – dat verzoeker op 6 januari 2023 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Het vingerafdrukkenonderzoek levert een Eurodac-resultaat type ‘1’ op. Artikel 24 (4) van de Dublin III-verordening bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code ‘1’ na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat verzoeker om internationale bescherming verzocht in Oostenrijk. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verwerende partij diende te twijfelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. De loutere verklaring van verzoeker dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij er mag op vertrouwen dat de informatie die door Oostenrijk werd gegeven correct is. De Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Betreffende de bewering van verzoeker dat hij in Oostenrijk (hardhandig) werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken, benadrukt de Raad dat de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Oostenrijkse autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven kan, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. Uit het loutere feit dat vingerafdrukken verplicht dienen te worden afgenomen, kan geenszins *ipso facto* afgeleid worden dat er sprake zou zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming onder dwang of dat er geen dergelijke aanvraag zou zijn ingediend. Verzoeker maakt zijn loutere bewering in het verzoekschrift dat hij hierbij hardhandig zou zijn aangepakt niet hard en bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens dat hij hardhandig zou zijn aangepakt.

Voorts stelt de Raad vast dat Oostenrijk niet binnen de termijn voorzien in artikel 25 (1) van de Dublin III-verordening reageerde op het terugnameverzoek waardoor de Oostenrijkse autoriteiten in toepassing van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk werden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en verzoeker dienen terug te nemen. Verzoeker betwist deze gegevens niet in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker uit het gebrek aan een reactie van de Oostenrijkse autoriteiten op het terugnameverzoek meent te kunnen afleiden dat zij niet in een passende en menswaardige opvang zullen voorzien, stipt de Raad aan dat uit deze zgn. ‘TACIT agreement’ hoegenaamd geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de kwaliteit van de opvangfaciliteiten in Oostenrijk. Het komt, in weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, aan verzoeker toe om zijn hypothese over de kwaliteit van de opvang(mogelijkheden) in Oostenrijk met concrete elementen te staven, waar hij evenwel volstrekt in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de vaststelling dat de Oostenrijkse overheid verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing te nemen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.9. Verzoeker lijkt verder te beweren dat hij niet zou beschikken over een ‘daadwerkelijk rechtsmiddel’ met schorsende werking zoals bedoeld in artikel 27 van de Dublin III-verordening. De Raad merkt eensdeels op dat verzoekers kritiek gestoeld is op een onjuist begrip van dit artikel en anderdeels en

bovenal dat de schorsende werking van de indiening van onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid gegarandeerd wordt door artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten wachten met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten tot na de behandeling van onderhavig beroep door de Raad. Bovendien schrijft artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit voor dat, *“wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, (...)hij een bevel om het grondgebied te verlaten (ontvangt)”*.

Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hierdoor het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel of de materiële motiveringplicht zouden worden geschonden.

Een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Deze wetsbepaling is niet van toepassing. *In casu* gaat het immers niet om een derdelander die in het kader van de Terugkeerrichtlijn gerepatriëerd zal worden naar zijn land van herkomst, maar wel om een verzoeker om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening zal overgedragen worden aan de verantwoordelijke lidstaat.

Er kan verder niet worden ingezien wat de relevantie kan zijn van de verwijzing naar rechtspraak inzake een bijlage 13*quinquies*, nu de *in casu* bestreden beslissing een bijlage 26*quater* betreft. De beslissing betreft een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.10. Waar verzoeker meent dat door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten het non-refoulementbeginsel met voeten zou worden getreden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat betrokkene zal worden teruggedleid naar zijn land van herkomst, zoals bedoeld in de regelgeving inzake de behoefte aan internationale bescherming, *in casu* Afghanistan. Verzoeker maakt trouwens evenmin aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zullen terugleiden naar zijn land van herkomst alvorens zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde zou zijn onderzocht. In dit verband wordt in de bestreden beslissing meermaals terdege overwogen dat Oostenrijk het Verdrag van Genève heeft ondertekend en partij is bij het EVRM, zodat er dan ook van moet worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het Verdrag van Genève en het EVRM, nakomt.

De schorsing van de bestreden beslissing kan geen passend herstel bieden voor de *“andere rechten”* waarvan verzoeker beweert dat ze door toedoen van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten in het gedrang zouden komen, *“zoals huisvesting, steun van het OCMW, recht op inburgeringscursus, recht op tewerkstelling na een bepaalde tijd, rechten gekoppeld aan een attest van immatriculatie”*.

3.3.2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht worden onderzocht en dat een onderzoek gevoerd wordt naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Oostenrijk die artikelen niet geschonden worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar en geciteerd uit het rapport van de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE), gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., *“Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2021 update, laatste update op 25 april 2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>*) en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen

van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd door het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21

december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Zoals dat is bepaald in artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, wordt een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (*cf.* EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In het kader van het zogeheten Dublin-interview verklaarde verzoeker, betreffende de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, het volgende (punt 37):

“omdat mijn broer hier woont, ik hoorde van hem dat België een goed land is en dat ze de asielzoeker hier op een veel betere manier behandelen.”

Gevraagd of hij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen zijn overdracht naar Oostenrijk zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker het volgende (punt 39):

“ik heb geen bezwaren tegen Oostenrijk maar ik verkies ervoor om in België te blijven omdat mijn broer hier is.”

Inzake zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker dat hij geen problemen heeft (punt 38).

Wat zijn verklaring betreft dat hij naar België kwam op aanraden van zijn in België als vluchteling erkende broer en diens verklaring dat België een goed land is en dat ze asielzoekers op een veel betere manier behandelen, stipt de Raad aan dat dit op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken. Met betrekking tot deze verklaringen heeft de verwerende partij pertinent vastgesteld dat verzoeker geen concrete aanwijzingen gaf bij de bewering dat asielzoekers in België op een veel betere manier worden behandeld (dan in Oostenrijk) en dat, ingevolge de Dublin III-verordening, een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van deze verordening.

Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij een broer heeft die internationale bescherming geniet in België, wordt opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is, dat de biologische band niet wordt ontkend maar dat de in België verblijvende en als vluchteling erkende broer ten overstaan van verzoeker niet als “gezinslid” kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van de Dublin III-verordening, zoals in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht, waardoor de artikelen 9 en 10 van deze verordening niet van toepassing zijn. Verder wordt terdege en omstandig gemotiveerd dat de bepalingen inzake afhankelijke personen, te weten de artikelen 16 (1), 17 (1) en 17 (2) van de Dublin III-

verordening *in casu* geen toepassing vinden en dat er geen voldoende affectieve, afhankelijke band bewezen is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat deze pertinente overwegingen in zijn verzoekschrift geheel onverlet.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 maart 2023 door de centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM. Verder wordt er, onder verwijzing naar het voormelde AIDA-rapport, dat bij het administratief dossier is gevoegd, in de bestreden beslissing ook op gewezen dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en dat een overdracht aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Hij brengt geen enkele aanwijzing naar voren dat hij in Oostenrijk slecht zou zijn behandeld. Hij komt niet verder dan de loutere, niet-gestaafde algemene bewering dat hij *“door de Oostenrijkse uitoefenaars van het politieel gezag hardhandig aangepakt werd toen hij eerst weigerde hun bevelen, zoals het laten afnemen van vingerafdrukken weigerde en hen nadien te volgen”* en de Raad stipt aan dat hij tijdens zijn Dublin-interview zelfs expliciet verklaarde dat hij geen specifiek bezwaar heeft tegen een overdracht naar Oostenrijk, maar *“verkiest”* om in België te blijven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht. Verzoeker blijft geheel in gebreke ook maar een begin van bewijs bij te brengen dat hij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij wordt overgedragen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

In de mate verzoeker, met een zeer welwillige lezing van zijn verzoekschrift, kritiek uit op de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview aangaf reeds op de dag van aankomst Oostenrijk terug te hebben verlaten en dat hij niet met een begin van bewijs ervaringen, situaties of omstandigheden aantoonde tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een dergelijke schending zouden uitmaken. Hij weerlegt ook de motivering in de bestreden beslissing niet dat er luidens het voormelde AIDA-rapport geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen, dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft en dat tekortkomingen in de opvang niet kunnen worden gelijkgeschakeld met een systematisch en structureel falen. Hij toont met zijn uiterst summier betoog niet aan, bij overdracht, van onderdak en opvang in Oostenrijk verstoken te zullen zijn.

Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming aldaar.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.12. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 27 van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont evenmin een schending aan van het non-refoulementbeginsel. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat

bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- of van het vertrouwensbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

V. SERBRUYNS